

SKANDINAVIENS STJERNE

JANUAR 1946 . 95. AARGANG . NR. I

Alma L. Petersen og Familie.

Hilsen fra Amerika!

Til de Hellige i Danmark!

Det vilde være vidunderligt, om det var muligt personligt at ønske hver især: Godt Nytaar. Det vilde synes virkeligere, mere ægte. Hvis vi blot kunde tage Dem i Haanden og fortælle Dem, hvor meget vi holder af Dem, hvor meget vi beundrer Dem for Deres Hengivenhed, og hvor megen Kraft og Styrke, vi fik, da vi arbejdede sammen med Dem.

Det vilde være en dejlig Erfaring at tale med Dem om Verdens Frelzers guddommelige Mission, han, hvis Fødsel vi netop har fejret. Sammen vilde vi erklære som med een Stemme: „Jeg ved, at min Forløser lever!“ Sammen vilde vi takke vor himmelske Fader for denne Kundskab. Vore Hjerter vilde være bedrøvede ved Tanken om, at kun saa faa af Guds Sønner og Døtre vælger at vandre og leve i Sandhedens Lys.

Hvis vi kunde være sammen med Dem, vilde vi sammen bede om, at den nys fejrede Julens Aand og Betydning vilde gennemtrænge hele Verden og Menneskets Hjerter. Hvis blot dette var Tilfældet, hvad mere kunde vi bede om? Vi vilde da leve i Fred og Fordragelighed med hinanden over hele Verden. Det er ikke usandsynligt, at Jesus vilde være her, for han venter kun paa den Tid, da Menneskene er beredte til at modtage ham. Men Virkeligheden vækker os af vore Længsler og vore Meditationer. Vi kan ikke være hos Dem i Deres Hjem og nyde disse mange Erfaringer sammen. Men vi tror fuldt og fast, at De ved at læse disse faa Linier vil have mærket Oprigtigheden af vore Hilsener og følt Styrken i vor gode Vilje og forstaaet vor Taknemmelighed mod Dem alle.

Maa Himmelens rigeste Velsignelser være udgydt over hver og en, er vor oprigtige Bøn og vort inderligste Ønske.

Deres hengivne

*Alma L. Petersen. Eliza Petersen.
Le Moyne Petersen. Lillian Petersen.*

SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR DEN DANSKE MISSION AF
JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

FIRE OG HALVFEMSINDSTYVENDE AARGANG

Søg Lærdom ved Læsning og Tro

KØBENHAVN

PRIORVEJ 12 . KØBENHAVN F.

1945

Indholdsfortegnelse
for
SKANDINAVIENS STJERNE
1945

- 186 Besøg fra Norge.
56 Besøg hos en Folkekirkepræst.
146 Besøg til Søndagsskolerne i Danmark.
67 »Betal din Tiende og bliv velsignet«.
159 Brev fra Amerika.
182 Brev fra Kirkens Præsident.
31 Breve fra Norge og Sverige.
21 Brush up your English.
-
- 70 De tolv Nephiters Myndighed.
156 Den tusindaarige Fredsregering.
145 Det havde været et godt Møde.
57 Dyrk din Magelighed.
98 Dødsfald blandt de Halvfjerds.
-
- 179 Efteraarskonferencen i København 1945.
137 Efteraarskonferencerne.
10 En Historie om Manden — som blev fornærmet.
143 En Indianerdrengs Eksempel.
23 Et Sangkor, hvor der arbejdes.
191 Et trist Dødsfald.
174 Et Trøstens Ord.
79 Evigt Liv.
-
- 15 Fastedagens Historie.
30 Faster vi rigtigt?
63 Fly ud fra hende.
107 Foraarskonferencerne.

- 24, 57, 73, 86, 105, 125 For Ledere.
88 Forspildte Muligheder??
78, 134 Fred.
33 Fundet af Abrahams Bog.
-

- 100 Genealogisk Forening.
135 Guds Personlighed.
-

- 25 Har du følt en knugende Ensomhed?
97 Heber J. Grant.
198 Hvad betyder dit Medlemsskab?
136 Hvad I ikke have gjort.
22, 58 Hvad ved De om Mormonismen?
47 Hvorfor dør smaa Børn?
-

- 41 Kampen mod Stimulanserne.
162, 193 Kirkelige Nyheder fra hele Verden.
95 Kirkens nye Leder.
19 Kirkeskikkens Oprindelse.
138 Konference paa Filippinerne.
3 Konferencetale af Præsident Grant.
161 Kredslærerbesøg.
-

- 26, 42, 59, 74, 90, 108, 128, 147, 177, 194 Landet rundt.
115 Lidt angaaende de »Tabte Stammer».
-

- 5 Mark Twain i Salt Lake City.
183 Mennesket er nu paa Prøve.
102 Militærtjeneste eller civilt Arbejde?
8, 20 Min Missionstid.
62 Moders Dag.
-

- 185 Ny Apostel
160 Nyheder fra Amerika.
85 Ny Hovedbestyrelse for Ungdomsforeningerne.
-

- 190 Opportunisten.
18 Overtro.
-

- 163 Postkort.
96 Profetens Død.
-

- 124 Røllike.

- 46 Saa er der atter Konferencetid.
149 Satans Besnærelser.
188 Stimulanser.
14 Stjernen i hvert Hjem.
12, 28, 44, 60, 76, 90, 99, 130, 148, 164, 180, 200 Søndagsskolen.
-

- 40 Ungdomsforeningerne: Farvel til en Arbejdsmark.
158 Ungdomsstævne.
101 Ungdomsstævne i Aalborg.
126 Ungdomsstævnet 1945.
-

- 2 Ved Aarsskiftet.
122 Ved Jesu Fødder.
-

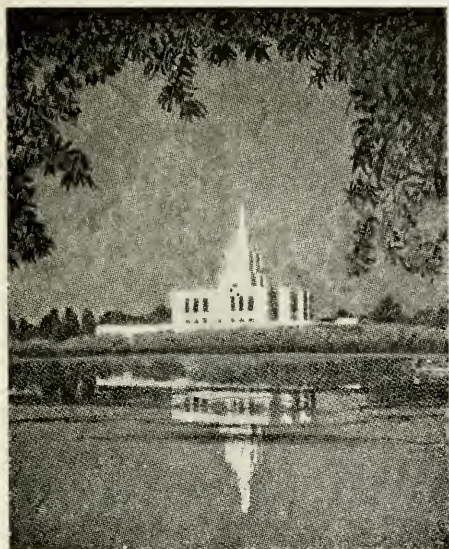
- 166 Ægteskab og Skilsmisse.
-

- 82 1844 — 27. Juni — 1944.
-

Det Tiende Tempel

Af Præsident *George Albert Smith*.

For tiende Gang har vi i denne Husholdning gennem Herrens Godhed og Velsignelse faaet Lov til at bygge et Tempel, hellig for hans Navn og indviet til hans Ære og Værk. Nogle af disse ti Templer er blevet bygget under

store Ofre og i den yderste Fattigdom. Nogle, indbefattende det, vi nu indvier i Idaho Falls, er blevet bygget under forholdsvis gunstige Forhold, — men hvert eneste af dem er blevet rejst med eet stort, evigt Formaal for Øje: at tjene som et Herrens Hus og at være et helligt og passende Sted til Udførelsen af hellige Ordinancer, der binder paa Jorden som

i Himmelen — Ordinancer for døde og levende, som sikrer dem, der modtager dem, og som er trofaste i deres Pagter, Slægtskabsforholdet til og Forbindelsen med deres Familier, Verden uden Ende, og Ophøjelse sammen med dem i vor Faders celestiale Rige.

Jeg mindes en Historie om to Brødre, der boede i en By i det nordlige Utah: Den ældste Broder, Henry, var Bankdirektør og havde rigelige Midler. Den anden Broder, George, var Farmer og havde ikke stort andet end Dagen og Vejen, men han nærrede et stærkt Ønske om at udføre Tempelarbejde for deres døde. Han fik sit Slægtsarbejde ordnet og gik ind i Templet og arbejdede for dem, der var gaaet paa den anden Side.

En Dag sagde George til Henry: „Jeg synes, at du skulde gaa med til Templet og hjælpe til.“

Men Henry svarede: „Det har jeg ikke Tid til. Jeg har nok i at passe Banken og dens Forretninger.“

George sagde: „Du er den ældste — du burde gaa.“

Den ældre Broder svarede: „Gaa du. Du arbejder kun om Sommeren. Du er Landmand. Jeg maa arbejde hele Tiden.“

George sagde: „Ja, jeg maa ogsaa arbejde, men om Vinteren tager jeg mig Tid til at udføre Tempelarbejde.“

Henry blev ved og sagde: „Gaa du nu og gør det. Jeg skal nok klare det.“

Et Aarstid senere besøgte Henry George og sagde: „George, jeg har haft en Drøm, som plager mig en Del. Jeg gad egentlig vide, om du kan fortælle mig, hvad den betyder?“

George spurgte: „Hvad drømte du, Henry?“

Henry sagde: „Jeg drømte, at du og jeg var gaaet bort paa den anden Side af Sløret. Medens vi gik, kom vi til en smuk By. Folk var samlet i Grupper paa mange Steder, og hvert eneste Sted, hvor vi kom, gav de dig Haanden og lagde deres Arm om dig og velsignede dig og sagde, hvor taknemmelige de var for at se dig, men,“ sagde han, „de lagde daarligt nok Mærke til mig, de var knap nok venlige. Hvad betyder det?“

George spurgte: „Du troede, vi var paa den anden Side af Sløret?“

„Ja.“

„Ser du, det er det, jeg har talt til dig om. Jeg har prøvet paa at faa dig til at gøre det Arbejde for dem, som er derovre. Jeg har udført Arbejdet for mange af dem, men der skal udføres meget mere Arbejde endnu.“

„Jamen, hvorfor var de ikke glade for at se mig? Jeg er lige saa meget i Familie med dem, som du er.“

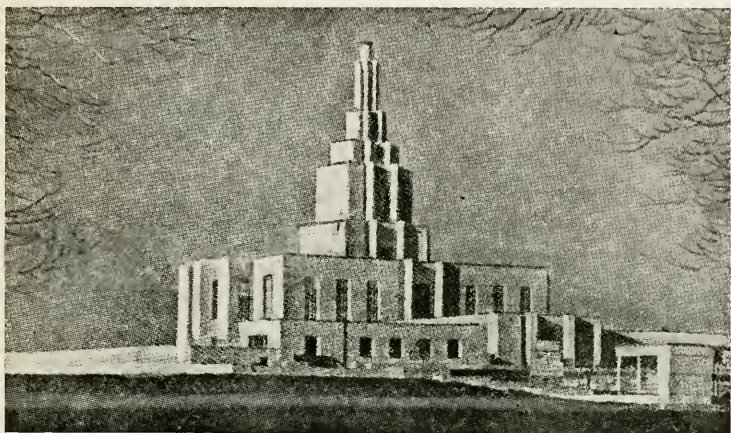
George sagde: „Hvad har du gjort for dem?“

Henry hang med Hovedet, og han sagde: „Jeg tror ikke, jeg har gjort noget.“

„Saa,“ sagde George, „Du maa hellere se at komme i

Gang, fordi du nu har faaet en Smag paa, hvad der venter dig, naar du kommer derover, hvis du ikke faar din Del med at udføre dette Arbejde."

Jeg har mange Gange tænkt paa denne Historie om de to Brødre. Mange Mennesker forstaar ikke Livets Alvor og Hellighed; de forstaar ikke det evige Ægteskabs Hellighed. Der er nogle af vore Folk, der ikke har Interesse

i deres Genealogi. De tænker ikke paa deres Forfædre; ihvertfald skulde man tro det efter den Maade, de opfører sig paa. De gaar ikke i Templet for at gøre Arbejde for deres døde. Naturligvis er der mange Mennesker, der ikke har Lejlighed til at gaa der. Der er dem paa mange Steder, som ikke kan blive gift i Templet. Der er kun faa Steder i Verden, hvor vi kan blive viet for Evigheden, og det er i Guds Templer, og alle disse Templer er paa det vestlige Fastland med Undtagelse af Templet paa Hawaii. Der er ogsaa mange af vore Brødre og Søstre, alle Børn af vor himmelske Fader, som er afskaaret fra dette Privilegium paa Grund af andre uopnaaelige Aarsager. Men hvis de lever værdigt, og hvis de vilde have gjort alt for at opnaa dette Privilegium, hvis de havde været i Stand til at gøre det, vil de ikke miste ved disse midlertidige ugunstige Forhold. Men tænk saa, hvor meget større deres Ansvar er, som bor, hvor Mænd og Kvinder kan forenes for evigt, og

hvor de kan gaa og gøre Arbejdet for deres døde! Folk udenfor Kirken har ikke denne Velsignelse. Jeg gad vide, om vi paaskønner den?

Som sidste Dages Hellige ved vi, at Menneskene er Guds Børn, og vi ønsker at følge vor Genealogi tilbage til vor himmelske Fader. Det genealogiske Selskab har brugt Aar til at indhente disse Oplysninger, og andre bruger mange Aar til at gaa ind i Herrens Hus for at blive døbt for dem, der er døde, for at faa Mænd og Hustruer og Børn beseglet til hinanden, at forene Familien, som vor himmelske Fader har paabudt os at gøre. Det vilde være udmærket, om hver af os vilde stille sig selv det Spørgsmaal: Hvad gør jeg i denne Henseende? Gør jeg min Del? Vor himmelske Fader sagde til Folket gennem Joseph Smith, at medmindre vi udførte dette Arbejde for vore døde, vilde vi miste vore Velsignelser og blive forkastet, og en af de allersidste Ting, Profeten prøvede at gøre, var at fuldføre et Tempel, hvor Folket kunde gaa og udføre Arbejde for deres døde. Saa vigtigt er det. Det maa gøres af nogle.

Lad os instruere vore unge i disse Sager fra deres tidligste Ungdom, saa at de, naar de nærmer sig Tiden for Indgaaelse af Ægteskab, at de da ikke vil nære nogen Tvivl om, hvor eller hvorledes eller af hvem denne hellige Ordinance skulde udføres — og det eneste Sted, hvor det kan udføres for Tid og Evighed er i et Tempel. Og efter at vi har været i Herrens Hus for vore egne Velsignelser, lad os da tænke paa vort Ansvar overfor vore Forældre. Hvilken Modtagelse vil du faa paa den anden Side? Vil du være den, der vil række Haanden ud imod og velsigne gennem Evigheden eller vil du være som den Broder, der selvisk arbejder med sine egne Problemer her og lod dem, der ikke kunde hjælpe sig selv, vandre videre uden hans Hjælp?

Dette tiende Tempel i denne Husholdning, som vi nu har indviet, vil sammen med de øvrige Templer, der er blevet eller som skal indvies, være en overmaade Velsignelse for alle dem, der værdigt gør sig skikkede til dette Privilegium, baade for sig selv og for deres afdøde Slægt.

Hilsen til Ungdommen!

G. U. F.'s Hovedbestyrelse hilser Kirkens Ungdom og opfordrer alle til i Fremtiden at vise fornyet Initiativ. Vi haaber I som Ungdom har bevaret jeres friske Syn paa Tingene, selv gennem seks lange mørke Aar. Vort Sind maa ikke være mørklagt af Had.

Vi venter af jer, at I som de kommende Ledere søger at udanne jer paa de Omraader, det er gørligt, for at fremme Herrens Værk. Vi skulde gerne give

vore Efterkommere en bedre Verden at leve i, end den vi selv fik.

Vær præcise i alle Ting. Det gælder ogsaa, naar I har Ledelsen af Møderne. Upræcise Mennesker forspilder mange Velsignelser, og maaske mest derved, at de langsomt nedbryder deres Karakter. Der er intet saa velgørende som en Leder, der altid er rolig, præcis og sikker. Og rolig og sikker er kun den, der har alt tilrettelagt i Tide.

Husk ogsaa, at en god Tjener kender sin Herres Vilje og prøver at gøre derefter. Vær gode Tjenere, prøv efter bedste Evne at udføre Ordre og Opgaver fra jeres foresatte. Husk, at jeres foresatte igen har faaet Ordre af deres Overordnede.

En daarlig Tjener gør kun sin egen Vilje.

Hvis I har en god Idé, indsend den da til Hovedbestyrelsen. Det er jeres Interesser og Problemer, det drejer sig om, det er det, der interesserer os.

Realiteter er Ungdommens Krav. Hvad skal vi med andet og mere end det bedste. Vort Maal er alle falske Paavirkninger. Og sidst, men ikke mindst en fri og frejdig Ungdom, som er dejlig fri for alle falske Paavirkninger. Vær rene den Dag, I gifter jer. I Sandhed, den, der lærer jer noget andet end dette, vil I en Dag foragte.

G. U. F.'s Hovedbestyrelse.

»Salige er de, der sørger«

Af Russel B. Swensen.

En smuk, ung indisk Rajah, der hed Guatama, var blevet opdraget i Velstand og Luksus fra sin Fødsel af. Han var blevet værnet mod al Ondskab og Lidelse. Han havde i Overflod af alle de Glæder, Behageligheder, Magt og Anerkendelse, som de fleste Mennesker ønsker. Men en Dag saa han en gammel affældig Mand, derpaa et sygt Menneske og til Slut et Lig. Disse Erfaringer med menneskelige Lidelser tilintetgjorde fuldstændig hans Sjælefred og Lykke. Hans Sjæl blev fyldt med Rædsel og Skræk ved Forstaaelsen af de Lidelser og den uundgaaelige Nærmelse af Døden, som kommer til hele Menneskeheden. En Nat flygtede han fra sit Palads og gik ud i Junglen for at finde Sjælefred gennem en haard og streng Fornægtelse af Kødets Lyster. Dette Forsøg mislykkedes. Efter en Del Aars Forløb opnaaede han en indre Fred og Ro gennem Kontrol af sine Begær og Efterlevelse af de fundamentale Moralprincipper. Han vandt mange Disciple og blev kendt som Budda.

Det er kun faa Mennesker, som ikke forstaar, at Livet er omgivet af Sorg, Lidelse og til Slut Døden. Jesus talte til almindelige, prøvede Mennesker, da han holdt sin Bjergprædiken. Den palæstinske Bondes Lod var tung. Der herskede en truende Konflikt mellem dem og de romerske Overherrer. Økonomiske Farer og gejstlige Byrder trykkede Masserne. De følte sig ogsaa meget ringere end de nidkære Farisæere, da de ikke var kyndige i Efterlevelsen af Detaillerne i Moseloven. Naturens Kræfter forstod man ikke dengang, som man gør det nu, og disse syntes derfor i høj Grad grusomme og lunefulde, naar Hungersnød og Sygdom periodisk fejede hen over Landet. Da Jesus derfor fremkom med sin anden Saligprisning: „Salige er de, som sørger“, saa vidste han, at den vilde appellere til Hovedparten af hans Tilhørere.

Der findes mange Onder, som foraarsager menneskelig Lidelse og Sorg. Nogle skyldes Individets egne syndige og

uvidende Handlinger. Men mange af dem er Resultat af Kræfter og Indflydelser, som er udenfor dets Kontrol. For Eksempel foraarsager Naturens frygtelige og katastrofale Kræfter som Storme, Floder, Jordskælv o. s. v. hyppigt megen Ødelæggelse og Tilintetgørelse af Liv og Ejendom. Der findes ogsaa Onder indenfor det menneskelige Samfund, som fordrejer og fordærver de Personer, som opvokser i disse Omgivelser, f. Eks. i Slumkvarterer. Undertiden ødelægger økonomisk Depression mange Menneskers Sikkerhed med en oprørende Pludselighed. Sundhed og Styrke er ofte kun midlertidigt Eje, indtil Sygdom og Død kræver deres frygtelige Told. Krige og Klassekonflikter kaster periodisk Folk ud i et sydende Hav af Had og Voldsomheder, hvor de almindelige Glæder og den almindelige Lykke hurtigt udslukkes. Døden og Tabet af ens Kære er altid Aarsag til akut Sorg. Paa Grund af Videnskabens Herredømme bliver Folk i denne moderne Tidsalder ikke længere besværet i samme Udstrækning, som de Gamle med Hensyn til Naturens Onder. Imidlertid er Menneskene i Dag ikke saa godt forberedte til at møde Lidelser, fordi de er saa forvendte med Luksus og Bekvemmeligheder og ikke vant til Besværligheder. De er blevet saa vant til at forvente mange Goder af Livet, at Skuffelse af deres Ønsker foraarsager dem megen Lidelse.

Hvorfor velsignede Jesus dem, som sørger? Betragtede han Pine for at være en gavnlig og nyttig Fase af Livet? Opmuntrede han til et melankolsk Syn paa Livet? En Analyse af hans Hovedlærdomme og hans afsluttende Ord med Hensyn til de sorgfulde antyder, at han ikke priste Sorgen, som den ideelle Tilstand. Mængden foran ham havde faaet mere end deres Del af Prøvelser. Han lovede dem endelig Lindring for deres Sorg, for han sagde: „Salige er de, der sørger, for de skal blive trøstet“. I Lukas Evangelium bliver denne Vigtighed af en Overgang fra Sorg til Glæde endnu stærkere markeret. „Salige er de, som græder nu, for de skal le“ (6: 21.). Med andre Ord lovede han dem to Ting. For det første, at de fleste Lidelser ikke varer hele Livet. Gennemsnitsmenneskets Liv er en Sammenblanding af

Glæde og Smerte. Derfor kunde de fleste af disse Mennesker haabe paa, at en klarere Dag vilde gry. For det andet tilbød han dem Styrke, det Mod og den Optimisme, som vilde fylde deres Sjæle, som et Resultat af deres Tro paa Jesus og hans Lærdomme. Hele Indholdet af hans Tanker og Lærdomme er imod den Opfattelse, at han skulde regne Smerte og Lidelse for naturlige Goder. Han kaldte sit Budskab Evangeliet eller „Det glade Budskab“. Han var altid positiv i sin Lære om det gode og rige Liv. Mod, Tro, Haab, Vejvilje og Kærlighed gennemtrænger hans Ord og Handlinger. Evangeliet er et Glædens Budskab, ikke et Sorgens. At kalde ham for „Sorgens Mand“ er direkte i Modstrid med det Billede, Evangeliets Skribenter giver os af ham. Han lovede dem, som nærrede en dynamisk Tro paa Evangeliet, en herlig Frelse.

Den Glæde og Styrke, som er karakteristisk for den sande troende, bliver glimrende illustreret af Brigham Young, da han henviste til sin Holdning overfor Lidelser, som han havde gennemgaaet for Evangeliets Skyld. Endskønt hans Savn havde været store, blev de fuldstændigt opvejet af den Tro, Haab og Glæde, som han havde modtaget gennem sine Aktiviteter for Rigets Opbyggelse. „Vi er det lykkeligste Folk, naar vi har, hvad vi kalder Prøver, for saa bliver Guds Aand i

rigere Maal skænket den trofaste. Vi har gennemgaaet en hel Mængde Prøver, kan vi maaske sige, selv om jeg ønsker, at alle mine Brødre skal forstaa, at jeg ikke selv mener at have det; for alt, hvad jeg har gennemgaaet, har været til Glæde for mig; men vi har tilsyneladende opofret en hel Del og gennemgaaet mange Prøvelser, der er ingen Tvivl herom... Selv har jeg fem Gange, førend jeg kom her til Dalen, forladt alt, hvad Herren har velsignet mig med af denne Verdens Goder, hvilket for det Land, hvor jeg boede, ikke var lidt“ (J. A. Widtsoe, Discourses of Brigham Young. p. 533.). Det er en saadan optimistisk, tapper og frejdig Aand, som den sande, troende paa Jesus, udviser.

Jesus har ogsaa pointeret, at en sund og klarsynet Filosofi over Livet og dets Værdier giver hver troende et nøjagtigt Perspektiv med Hensyn til Forstaaelsen af Livets Hovedproblemer. Han lærte tydeligt og klart, at Gud styrer Naturens Verden og udøver sit Herredømme over Universet. Jesus beskrev dette i en poetisk Vending ved at fremhæve Guds Omsorg for Spurvene og Blomsterne paa Marken. Med andre Ord, han viste, at Universet ikke blev styret af Kaos. Da Jesus henviste til Faldet af et Taarn i Siloam, hvorved atten Mennesker blev dræbt, kastede han hverken Ansvar paa Gud eller Mennesker (Luk. 13: 2—5). Det var tilfældigt, at de stod nedenunder Bygningen, da dens Mure sank sammen. Gud fik det ikke til at styrte sammen, og det var ikke syndige Mennesker, der blev straffet paa denne Maade. De var kun Ofre for et ulykkeligt Sammentræf.

Ved at leve fornuftigt, retfærdigt og hygiejnisk kan vi undgaa mange af de Onder, der er en Følge af Synd og fysiske Svagheder. Men undertiden er Omvæltningerne i Naturen og Samfundet saa uhyre og mægtige, at mange uskyldige Mennesker bukker under for dem. Ofte dør de i deres Ungdom eller lider store personlige Tab, medens de Onde har Fremgang og opnaar en høj Alder. I denne frygtelige Krig er mange af vore ædleste unge Mænd døde og har lidt frygteligt, medens andre, som er langt mindre værdige, er blevet bevaret uden at have faaet en Skramme. Skal man dadle Gud for denne tilsyneladende Uretfærdighed? Nej, for naar en Person kommer til at staa paa et Sted, hvor Naturens Kræfter og Elementer raser, saa er det nødsaget til at lide akkurat som de Mennesker gjorde, der stod nedenfor Siloams Taarn.

Gud har givet Mennesket dets Handlefrihed og anbragt det i en Verden fuld af Farer og mægtige Kræfter. Adam fik Befaling om at underkaste sig Jorden, og hans Efterkommere forsøger endnu dette. Belønningen for Held med at overvinde de naturlige Omgivelser er Sundhed og Fremgang. Straffen er Sygdom, Lidelse og Død. I denne Kamp mellem Mennesket og Naturen har Gud ikke suspenderet

de universale Love, som styrer Naturens Materie og Kræfter.

Mange af Guds udvalgte Aander er døde til Trods for Bønner, der er blevet opsendt for deres Helbredelse. Hyppigt har deres Slægtninge og Venner draget Guds Tilstedeværelse i Tvivl paa Grund af dette. Men i faktisk alle Tilfælde har Ofret arvet en svag Konstitution eller ligestyldigt og tilfældigt brudt Sundhedens Love eller været Genstand for et Ulykkestilfælde. Ofte var den bedste Lægehjælp ikke tilgængelig, og Døden blev Følgen. Hvis Gud er ansvarlig for de Dødsfald, som forekommer, vilde det fastslaa Læren om Forudbestemmelsen, som de Sidste Dages Helliges Teologi forkaster. Eller det vilde gøre Gud til en højst lunefuld og tyrannisk Guddom. Men Mennesket maa dø. Alle Mennesker har ogsaa deres frie Vilje, og i Udøvelsen af denne bringer de ofte ondt over sig selv og andre Mennesker. Hvis Gud vilde bortfjerne alt det Onde, som Svar paa vore Bønner, saa maatte han ophæve Handlefrihedens Princip og Nødvendigheden af at kæmpe mod Modstand. For at erholde Frelse maa Mennesket saaledes tage et Valg og kæmpe imod det Onde. Paa denne Maade udvikles Forstanden og Karakteren. Men ved denne Proces bliver hvert Skridt ledsaget af Lidelse og Død. Hvis vi har den Tro, som Jesus udtrykte, saa vilde vi ikke give efter for overdreven Sorg, naar Tabet af en Kær melder sig, ej heller vilde vi dadle Gud. Haabet om en endelig Genforening og Tilliden til en endelig Sejr over det Onde skulde holde os oppe.

Jesus fremholdt saaledes for dem, der sørger, Haabet om en evig Sejr. De skulde ikke nyde deres Sorg, som var den i sig selv en guddommelig Dyd. Men de blev opmuntret til at bekæmpe det Onde i Forvisning om en endelig Sejr. Han selv kæmpede imod de aandelige Onder, som bedrøver Menneskenes Sjæle og helbredte ofte deres Legemer for fysiske Sygdomme. Han fortalte endogsaa Farisæerne, at det var bedre at gøre godt paa Sabbaten mod dem, der var i Nød, end at observere den i nøje Overensstemmelse med gejstlig Skik.

De Sidste Dages Hellige har ikke været tilfredse med at sidde passive i fatalistisk Resignation og vente paa Skæbnens Tilskikkelse. De har altid været aktive i Kampen mod det Onde, baade i Samfundet og i Naturen for at oprette deres social-religiøse Stat. Da Pionererne mistede deres Kære følte de, at de bortgangne kun havde skiftet Arbejdsfære i Riget. De overlevne slappede ikke af i deres Anstrengelser, i det mindste ikke i deres Forsøg paa at underkaste sig Ørkenen. Vore Ledere har altid været interesseret i at forbedre de Helliges Omgivelser med det for Øje, at

Menneskets aandelige Natur blomstrer bedst i en Virkekreds, som er blevet rensed for negative og onde Tendenser. De føler, at selv om der findes megen Ondskab i Livet, saa kan den til sidst blive overvundet gennem Menneskets forenede og energiske Anstrengelser. Brigham Young udtrykte dette Synspunkt med pointeret Fyndighed, da han sagde: „Som dette Guds

Rige vokser, udsprede, formeres og har Fremgang, vil det rense Verden fra Ondskab...“. En hel Del tror, at Guds Rige vil velsigne og ophøje dem, uden at de selv behøver at gøre sig nogen personlig Anstrengelse. Dette er ikke Tilfældet. Det forventes af hver Mand og Kvinde, at de skal hjælpe til med Arbejdet med alle de Evner, som Gud har givet dem. Enhver, der tilhører den menneskelige Familie, har en Del Arbejde at udføre for at bortfjerne Forbandelsen fra Jorden og fra alt levende paa den. Naar dette Arbejde er udført, vil de komme til at eje alt“ (J. A. Widtsoe, Discourses of Brigham Young, p. 675.).

En anden Hovedfaktor, som er i høj Grad vigtig, naar der henføres til menneskelig Sorg, er vor Vurdering af Tingene omkring os. I Matt. 6. Kapitel taler Jesus om Livets endelige Maal. Hvis Mennesket kæmper for de aandelige himmelske Værdier, saa kan hverken Tyve eller Heldets Omskiftelser røve fra det. Men hvis det kun er interesseret i materialistiske Maal i Livet som Rigdom, Be-

Amerikansk Broder begravet i Danmark

Mandag den 29. Oktober 1945 staar for Eftertiden skrevet som en Mindedag i Den danske Missions og Odense Grens Historie.

Paa denne Dag indviedes af Missionspræsident Orson B. West og i Overværelse af to danske Ældster og to danske Borgere en af Israels Ældsters Grave paa Kirkegaarden i den lille fynske By, Assens.

Dagen er historisk, fordi det drejede sig om Indvielsen af Ældste Grant Tuckers sidste Hvilested paa denne Jord.

Ældste Tucker gjorde Tjeneste som Staff-Sergeant i U. S. Air Force, og blev som saadan skudt ned den 20. Februar 1944 paa en Flyvning over Fyn paa Vej mod et Maal i Tyskland.

Han faldt paa sin Forpoststilling i Kampen mod det Onde og for Frihedens Sag. .

Dagen den 29. Oktober blev en stor og vidunderlig Dag for os, der havde det Privilegium at være med. Vejret var smukt og friskt. Intet mindede os om Død og Forkrænkelighed. Ordene „Dette er det evige Liv, at kende dig, den eneste sande Gud“ og „Død, hvor er din Brod?“ randt os snarere i Hu end Sorg og Græmmelse, og dette var og er ikke, fordi Broder Tucker stod os fjernt. Han var vor Broder. Han var en Ældste i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Ud fra dette Indtryk og i dette Indtryks Aand af Højtid blev Indvielsen foretaget.

Da vi tre Ældster ankom til Assens, opsøgte vi Kredslæge Forsberg, hvis Hustru staar i Spidsen for en Komité, der frivilligt har paataget sig Omsorgen for og Vedligeholdelsen af allierede Flyveres Grave. Fruen var desværre ikke selv til Stede, men med stor Elskværdighed indbød Kredslægen os til at køre med sig i sin Vogn til Kirkegaarden. Vi havde desuden Selskab af Kordegnen fra Folkekirken.

Ankommet til Kirkegaarden blev vi straks vist hen til det store, smukt anlagte Gravsted. Under en smuk Grøn-

svær med enkelte Blomsterrabatter laa Støvet af de Mænd, der stod og faldt paa deres Poster, for at fribaarne Mennesker ikke skulde falde i Trældom.

Vi lagde en Krans af det danske Efteraars Blomster paa Ældste Tuckers og hans Kammeraters Grave. Vi vidste ikke nøjagtigt, hvor Broder Tucker laa mellem sine Kammerater, men vi vidste, at vi vilde glæde hver Far og hver Mor til en af disse, og vi véd, at Forældrene til de Mænd og Dreng, der faldt paa den Plads, de var stillet paa, er knyttet sammen med Baand, der rækker over Havene og Gravene, og vi vidste, at Guds Aand var med os.

Præsident West indviede Graven. Andægtigt og stille formuleredes Ordene. Andægtigt, stille og grebne af Øjeblikkets Højtid stod vi og vore to Venner. Vi Brødre kunde ikke frigøre os fra den Tanke, at Broder Tucker saa os, hørte os og forstod os, men vi var lykkelige ved Tanken, fordi den talte om noget stort, som skulde komme, ved Guds Almagt.

Ældste Peter Olsen, Esbjerg, filmede Graven og vort Selskab samt flere Partier af den lille Kirkegaard i den danske By, der fik Lov til at tage en af Israels Ældster i sit Moderskød.

Og tværs over det store Hav rækker vi vor Haand til Broder og Søster Tucker, Salt Lake City, som har mistet en kær Søn og siger: Gud velsigne eder!

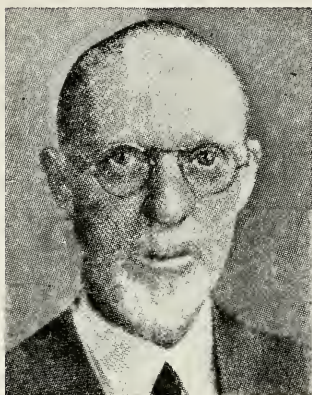
Thomas A. Thomsen.

Glem ikke -

at Skandinaviens Stjerne er den bedste Gave, De kan give Slægt og Venner i Danmark og i Udlandet. — Gavekort kan faas paa Missionskontoret.

Opretholdelse af Kirkens Generalautoriteter

Der er ingen Sidste Dages Hellige, der er tvunget til at understøtte Kirkens Generalautoriteter. Naar der gives Anledning til at stemme ved Kirkens Konferencer, kan vi

George A. Smith.

tilkendegive vor Villighed til at ville understøtte dem ved at løfte vor højre Haand, eller vi kan vise vor Modvilje eller fuldstændig ignorere Afstemningen. Der findes ingen Tvang i Kirken.

Imidlertid indbefatter denne Afstemning et vist Æresprincip. Naar en Person løfter sin Haand, som Tegn paa at ville understøtte Kirkens Ledere som „Profeter, Seere og Aabenbarere“, saa er dette et Løfte og en Pagt,

hvori vi lover at ville følge deres Ledelse og lytte til deres Raad, som det levende Guds Orakel. Følgelig stiller ethvert Ord eller enhver Hindring, der er stridende mod Herrens Vilje, som forkyndt gennem Kirkens Ledere, en saadan Persons Oprigtighed i Tvivl. Man kan ikke gøre Krav paa at være i Besiddelse af fuldstændig Renhed og Retskaffenhed, hvis man opløfter sin Haand for at støtte Kirkens Autoriteter og saa lever i Modstrid med deres Raad.

Enhver Sidste Dages Hellig, som fordømmer eller sætter sig imod nogen Plan eller Lære anbefalet af Kirkens „Profeter, Seere og Aabenbarere“, er i Besiddelse af Apostasiens Aand. Man kan ikke tale ondt om Herrens Salvede og bibeholde den Helligaand i sit Hjerte.

Det skulde erindres, at Lucifer har en meget snu Maade til at overbevise umistænksomme Sjæle om, at Kirkens Generalautoriteter er lige saa tilbøjelige til at begaa Fejl, som til at gøre det rigtige. Dette er Satans Yndlingstidsfordriv, og han har praktiseret den overfor de troende lige

siden Adams Dage. Han vinder en stor Sejr, naar han kan faa Kirkens Medlemmer til at tale imod deres Ledere og gøre, som de selv mener er rigtigt. Det er hans Speciale at antyde, at vore Ledere er vildfarne. Hvilken Snuhed! Og at tænke sig, at nogle af vore Medlemmer bliver be- draget paa denne Maade.

Følgende Ord af Profeten Joseph Smith skulde læres udenad af hver Sidste Dages Hellig og gentages saa ofte, at vi er sikre paa, at vi aldrig glemmer dem:

„Jeg vil give eder en af Nøglerne til Rigets Hemmeligheder. Det er et evigt Princip, som har eksisteret hos Gud gennem al Evighed: At Mand, som rejser sig for at fordømme andre, finde Fejl ved Kirken, sigende, at den er vildfaren, medens de selv er retfærdige, da vid med Sikkerhed, at denne Mand vandrer paa Apostasiens Vej, og hvis han ikke omvender sig, vil han, saa sandt Gud lever, apostasere.“

(Joseph Smiths Lærdomme — 156—157.)

Naar vore Ledere taler, er Sagen blevet overvejet. Naar de fremlægger en Plan, saa er det Guds Plan. Naar de ud- peger Vejen, saa findes der ingen anden, der er sikker. Naar de giver en Befaling, skulde den afslutte enhver Polemik. Gud virker ikke paa nogen anden Maade.

Hvis vi tror anderledes og ikke hastigt omvender os, kan det komme til at koste vor Tro, tilintetgøre vort Vid- nesbyrd og efterlade os som fremmede i Guds Rige.

(Fra „Improvement Era.“)

Glem ikke at bestille

Skandinaviens Stjerne

for næste Aar. Det sker enten personligt ved Hen- vendelse til Grenskontoret eller den lokale Korre- spondent — eller ved Indsendelse af Kr. 4,00 pr. Aar til Missionskontoret, Priorvej 12, Postgiro Nr. 33338.

Vær priset Gud!

Vi priser dig, vor Gud,
 For Ord ved Sendebud.
     Som Sandheds Folk!
 Din Søn tog os ved Haand;
 Vejledte ved din Aand,
 Frigjort fra Mørkets Baand.
     Bli'r Zions Folk!

Velsign, o Gud, enhver,
 Som har dit Rige kær,
     Som Løgnen skyer!
 Som Sandhed sætter frem,
 Der naar til alle Hjem.
 Guds Pris hvert Folk istem,
     Som til ham tyer!

Til Jordan Bud blev bragt
 I Bibel forudsagt,
     Et Frelsens Bud!
 Vi tror paa Jesu Ord;
 Paa Sandheds Sejr vi tror,
 Ud over hele Jord;
     Vær priset Gud!

Niels F. Green.

Fortsat fra Side 13.

rømmelse og Magt, saa kan det let blive ramt af Ulykke, naar Skæbnen omstyrter dets materielle Lykke. Denne Forstaaelse af de virkelige Livsværdier er en anden Grund til den Glæde og Styrke, som de Hellige i fordums Tid og i vore Dage er i Besiddelse af til Trods for Forfølgelse og Lidelse, som vilde forfærde mange Mennesker. Disse stærke troende kunde bære mægtige Vidnesbyrd om Jesu Ord: „Søger først Guds Rige og hans Retfærdighed, og alle disse Ting skal blive givet eder i Tilgift“ — (Matt. 6:33).

Det maa indrømmes, at Sorgen i sig selv har en gavnlig Virkning paa Mennesket, naar den ikke faar Lov til at nedknuge det. Det gør det ømmere og mere sympatisk overfor andre, naar de rammes af Sygdom og Ulykke. Det gør det mere ydmygt og tvinger det til at søge Trøst og Styrke i oprigtig Bøn. Det sætter det i Stand til at nyde det søde efter at have smagt det bitre. Ofte driver Snærten af Lidelse og Nederlag det til beslutsomt at kæmpe for at opnaa dets Maal og Idealer. Men vi er blinde for den sande Jesu Aand og hans Lærdomme, hvis vi tror, at han op-højede Lidelse for dens egen Skyld og opmuntrede os til at betragte en melankolsk Sindsstemning, som en aandelig Fordel.

Landet rundt.

Esbjerg: Den 5. November 1945 blev Laust Jensen Pedersen, Ringkøbing, døbt ved Ældste Erik Thomsen, Haandspaalæg-gelse ved Ældste Johan-nes Sørensen. Velkommen i Kirken!

København: Den 10. Januar fylder Søster Ingeborg Hansen 60 Aar. Hjertelig til Lykke!

Randers: Den 24. Januar fylder Søster Thora Jen-sen 70 Aar. Hjertelig til Lykke!

SØNDAGSSKOLEN

Februar 1946.

NADVERVERS.

Igen vi staar ved Herrens Bord,
med Jesus vor Forløser stor.
I Tro paa hans Forsoningsdød,
der ene frelser os fra Nød.

KORLEKTER

1. Søndag:

Math. 5: 5: „Salige er de sagtmødige, thi de skulle arve Jorden“.

2. Søndag:

Salme 33: 9: „Thi han talte og det skete, og han bød og det stod der“.

3. Søndag:

Pagtens Bog 50: 42: „Og ingen af dem, som min Fader har givet mig, skal fortabes“.

4. Søndag:

Pagtens Bog 14: 10.: „Derfor maa jeg bringe mit Evangeliums Fylde fra Hedningerne til Israels Hus“.

Hovedbestyrelsen.

INDHOLD

Hilsen fra Amerika	2
Det tiende Tempel	3
Hilsen til Ungdommen	7
»Salige er de, der sørger«	8
Amerikansk Broder begravet i Danmark	14
Opretholdelse af Kirkens Generalautoriteter	16
Vær priset, Gud	18
Landet rundt	19
Søndagsskolen	20